

Красимир Бачков

Колко пъти умира човек

„Отидохме толкова далеч
и не стигнахме никъде.
Живяхме толкова дълго,
но изобщо едва ли.“

Чарлз Буковски

Морето. Винаги бе обичал морето. И когато сега, за последен път тръгна по моста, пред очите му се отвори необятното синьо спокойствие на водата, лекият бриз го накара да се почувства жив и силен, както никога преди това, а бавният летеж на чайките, с надничашото между крилете им слънце, го принудиха да се усмихне. Беше усмивка на облекчение и прошка. Без да разбере, някъде назад бе загубил страховете и опасенията си. Сега му бе тъй леко, сякаш душата му се бе най-после изскубнала от това уморено тяло и така, безтегловна и неизмерна, безсловесна и вечна като музика, най-после се сливаше с всичко, което, бе обичал в живота. Отдъхна си. Слава Богу, вече бе на КРАЯ.

Към средата на огромния мост, върху скъсан хартиен кашон, седяха две момчета и си приказваха. Едното пушеше цигара, а другото поставяше нова лента в поизтъркана от употреба „Практика“. И на двете, над горната устна се чернееше мъх, недокоснат все още от бръснача.

– Ето ти нова бройка! – каза момчето с фотоапарата – Бас ловя, че тоя вече всичко е отписал?

– Откъде си сигурен? – възрази другото – Може човекът просто да се разхожда.

Приятелят му се засмя – Тук никой не се разхожда, драги! Сред тия коли и пушци да се разхождаш си е направо лудост! – посочи към трополещите по напречните ленти за свързване, автомобили.

– Може да отива на другия бряг!

– Да, отива! Само, че на онзи, от който вече няма връщане! Погледни го само как ходи! Сякаш е дрогиран!

– И все пак...?!

– Вярвай ми, ти казвам! Тоя е третият този месец! Преди него скочиха един старец и една проститутка. Стареца го изтървах, но от проститутката изкарах почти цяла лента. Направих страхотен удар! От шест вестника – почти сто бона! Още двама такива и ще събера за една „Хонда“!

– Тихо, че приближава!

– Спокойно, няма да ни усети! Мъжът бе на около четиридесет, леко оплешивял, облечен в стари дънки и помазано велурено яке. Стигна почти до момчетата, погледът му мина над разкъсания кашон, без да се спре и потъна някъде в морето, зад хоризонта. Подпря се на парапета и неочаквано тихо заговори. Всяка дума ясно се чуваше, въпреки колите по пътя. Мъжът казваше някакъв стих. Гласът му бе дрезгав.

„Най-добрите често умират,
от собствената си ръка
просто за да се махнат,
а тези, които остават,
така не могат да разберат
защо му е притрябвало на някой
да се махне от тях“

Момчетата гледаха безмълвни, неподвижни и уплашени. Като, че ли мъжът им бе показал нещо толкова ужасно, за което нито бяха чували, нито виждали в екшъните от видеото, или в краткия си живот:

– „Добре! Сега вече е лесно! – мислеше си мъжът – Остава само да го направя!“

Точно тогава, в последния миг, секунди преди полета, той спря. Разбра, че него вече го няма, но там в града, в тясното панелно жилище синът му в момента сигурно си маже филия с лютеница – всекидневния обяд преди да тръгне на училище, жена му уморено подпира глава за кратка почивка пред сметачната машина, а всички добри и лоши хора наоколо продължават добрите си и лоши дела, точно както преди, точно както и за в бъдеще.

Отпусна, се. Какво стара? Излизаше, че дори смъртта няма смисъл, щом нищо няма да се промени изобщо, а тия, които обича ще нарани най-много!

– Боже мой! Какъв идиот си Буковски, че живееш на майната си в Америка! – прозвуча ядно гласът му. – А най-смешното е, че и при теб не е по-различно от тук! Де да можеше да прием по едно сега заедно!

Мъжът се обърна и тръгна обратно към града. Приведеният му гръб сякаш бе понесъл всичката хорска болка на света. Момчетата въздъгнаха облекчено и се спогледаха. Едното държеше изгорялата цигара, на която пепелта кой знае как все още се крепеше, а другото стискаше стария фотоапарат и се мръщеше.

– Защо не му направи снимка? – запита първото.

– То си беше направо за камера! – въздъхна приятелят му. – Такива работи стават само на кино!

Двете момчета се надигнаха и бавно закрачиха след непознатия. За днес други сензации не им трябваха.

КРАЙ

© 1997 Красимир Бачков

Сканиране, разпознаване и редакция: Алекс Болдин, 2007

Публикация:

СИНИЯТ КОН, разкази, българска, първо издание

Красимир Бачков – автор, Елка Няголова – редактор, Станислав Филипов – художник

Рекламна къща „Пастел“ – предпечат. Печатница „Н. Здравков“. Издателство

„Звезди“.

ISBN: 954-9514-02-1

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3122>]